

המביא גם פרק ראשון גימין

מסורת הש"ס

(א) לנעיל ט"ו, (ב) קידוש עו.
חולין ד'. [מוספתא פסחים
פ"ב, ג] (ג) [ברכות מז: חולין
שס, ד] (ד) [דברים כד,
ה] בנ"א נוסף: מקום,
ו [פסחים לח:], ו [חולין
ד, ח] [וע' היטב תוס'
יבמות לא: ד"ה והא],
ט [צ"ל לידן. רש"ט,
י] [דפוס וינאיאה],

גליון הש"ס

מתני' חוץ מגיטי נשים.
ע' ז"צ דף קס ע"ג תד"ה
שלא תחלוק:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה כי וכו' ואי
לאו דכותי וכו' (ב) עבדא
דאיכא דקני:

מוסף רש"י

כל גט. לומר כל שטר
(קדושין טו.) מזה כותרי
ומותר. לזלזל כל שטר
ואין זה משום חששא
היתרון (קדושין עג.) וזו
ישישין לתמן נכסיה
ד. ואדם יצא דה ידי
החובות בפסח. שהסמו
קצו מזה לזלזל כל
בילה ראשונה דכתי
(שמות) ואם יבד ולא
עבר עשה (חובין טז.) וזו
גט. דלא יא קצת
ובקצות לא עובד כוכבים
שלל חתנו. קדילי (פסחים
מג.) וזה ממלא כריו
מזה חסד שאלוה
מזה חסד שאלוה
משום דכתיב מזה ענין
משום לשם חסד
מזה כותרי אין חסד
מזה חסד שאלוה
דבקיל נכסיה שומר
(קדושין טו.)

איכא בינייהו שמוס מובהקין. כלומר ת"ק בשיתותיה דרבי אלעזר קא ומדרבנן הוא דפסליה דילמא אחי למיסמך אחתומין ולמוסרו בפניהם וחסא ר' שמעון למימר אס שמוס מובהקים דעובדי כוכבים הן שאין ישראל נקראין באתן שמוס לאו היינו מזויף מתוכו דמודה ר"א דכולי עלמא ידעי דעובדי כוכבים הם ולא אחי למיסמך עלייהו בלא עדי מסירה: **תורה.** ר"ה לחזור בשנים לר"מ פסולא דאורייתא הוא דהא כיון דבטיל משלח לשליחותיה דשליח נמצא שאינו שלוח ואין כאן גירושין כלל והיינו דאורייתא דרחמנא אמר ונתן בידה' זה לא נתן לא הוא ולא שלוח: הכי גרסינן **אלא כי קמי מילתא דיתא בקידושין.** כלומר כי פרטין לעיל האיכא מחזור ולשמה לא תשני פסולא דאורייתא לא קמי אלא אימא מילתא דאיתא בקידושין לא קמי כגון לשמה. ומחזור איתא נמי בשטרי קידושין כדכתב (דברים דה) ויכאה מצינו והיתה לאיש אחר איתקוש הוייה לניאח (קידושין ה. וש"ס). אצל פני נכתב ליתא בקידושין דתקנתא דרבנן בעלמא היא בגיטין דילמא אחי בעל מעטרר ופסיל ליה. ועד כותי נמי אינו כשר בקידושין דהאי דלכשרו בגיטין היינו טעמא דלנקמן (ע"ב) דעדי הגט אין חותמין זה בלא זה מה שאין כן בשאר שטרות. וערכאות נמי ליתא בקידושין היכא דאיכא עדי מסירה ישראל דבגט ושחרור הוא דגורי דילמא אחי למיסמך עלייהו ומכרינן ליה גיטא אחרינא אצל בקדושין כיון דמדאורייתא מקודשת משום עדי מסירה אי

אמרת אינה מקודשת שרית אשת איש לעלמא: ופרכין חזרה גופא
איסא בקידושין. שאם מסר שטר קידושין לשלומו ורעה לחזור חוזר
 דאין כאן זכות הוא לה דאסר לה אכולי עולמא ומשום האי שטרא
 אינו מתחייב בזמנוותיה: **בשליחות בעל כורחה** כו'. כלומר דומיא
 בגיטין לא משכחת לה בקידושין דהא שליח וזו משתלמא אכלה לגרסה
 בעל כרחא וכן לעבד שחטרו על כרחא אכל בקידושין לא היה
 נעשה שליח אכלה על כרחא הילכך הכי קמני בזו שוי גיטין נשים
 ושחרורי עבדים ששליח זה היה נעשה שליח אכלן על כרחן ואם
 רעה הבעל חוזר מה שאין כן בקידושין דאע"ג דחוזר לא דומיא
 דהני הוא: **במתני'** עד כותי פסול דחשדי אעדות שקר: חזן
 מגיטין נשים. כדמפרש בגמרא: **לפרע ופסאניס**: **גב'** מלך כותי
 ומדי. בפסח לאכילה ולא חיישינן שמא הרמאיה: **ואדם יולא**
בה **וי חובטו בפסח**. משום חובת לילה הרמאיה שיהא חייב
 לאכול מנה המשתמרת כדכתיב (שמות יב) בערב תאכלון מצות. ואפי'
 ידעינן דה ללא החמיצה לא נפיק דה אלא אם כן עבד לה שימור
 לשם חובת מנה"י דכתיב (שם) ושמרתם את המצות וכותים בקיאיין
 הן שזריכה להשתמר לשמה ועושין לה שימור: **ר"א אוסר**. אף
 כו' **אכלה** כל ימות הפסח דחשדינן להו ש"מ מחממין: **כל מלוא שהחזיקו**
בה **כו'**. ובהכל שוחטין"ו מפרש דאחי ר"ש לאוספי אתנא קמא אף
 מלוא שהיא מדברי סופרים ואינה כתובה ביה. ומה אם החזיקו
 סמכין עלייהו: **אפי'** שאר שטרות נמי. דהא לא חשדי: **אי**
דאחזקו. בהלכות גיטין ושטרות: **וכגון דאחזקו בזה**. בגיטין ושחרורין:
ולא אחזקו בזה. בשאר שטרות: **אי הכי מאי איירא**. ללא
 אכשריין בגיטין אלא חד כותי דקמני מתני' עד כותי דחד כותי
 וחד ישראלי הוא דמכשר אכל תרווייהו כותים לא: **לא הכשירו בו**.
 בגט אשה: **לעולם כר' אלעזר**. דלמר חשדי. וגיטין מאי טעמא
 הוכשר עד כותי: כגון דחסיס ישראל עד השני. **לכסוף**. מחת כותי:

דל

זקני

כי קתני מִי־תֵאֵר דְּרִיתָא בקדוּשִׁין ב'ו'. כל הני לימננהו בקדוּשִׁין דְּמולִיךְ ומצינא בנט משום עיגונא אכל כאן* אס מִי־תֵאֵר לא תחבֵּל הֵקֵן קדוּשִׁין^ב ועד כותי לא שייך בקדוּשִׁין דְּבנטוּ הֵקֵן דְּמכשֵׁרֵינָא דְּלִקְטָמֵן מִשּׁוּם דְּעַדִּי הֵגֵט אִין חֻמְתִּין וְזוּ בָּלֵא וְזוּ (א) דְּלִי לֵאלוּ דְּכוּמִי חֲזַר הוּא לֵא הוּא מַחֲמִים לִיה

מובתקין והא חזרה
קתני מילתא דליתא
א בקידושין לא קתני
בקידושין בשליחות
איתא ובקידושין
ש שיש עליו עד כותי
ששחרורי עבדים מעשה
גר עותנאי גט אשה
בכשיר: גמ' מני מתני'
רבנן שמעון בן גמליאל
תרת ואדם יוצא בה
לעזר אוסר לפי שאין
רשב"ג אומר ^אכל
תים הרבה מדקדקין
אי ת"ק אפילו שאר
עזר אפילו גט אשה
בן גמליאל אי דאחזוק
אי דלא אחזוק אפילו
תימא רבן שמעון בן
בהא ולא אחזוק
דיא חד אפילו תרי
אלעזר לא הכשרי
נתיי בלבד לעולם
תים ישראל לבסוף
דאי

五

בשליחות בעל כורחה ברי

פ' בקונטרס והכי קמני בזו שזו גיטי נשים ושמרורי צדקים
שלמים זה נעשה שלים אללו בע"ה ואם רלה העצל חוזר מה שאין
בקדושין ולע"ג דחזור לאו דומיא דמי האו אלא נראה דאי מיירי
בעצילות בעל כורחיהו רבנן נמי מודו דחזור בעבד ואין זכין לו
בעצל כורחו^א ונראה כפר"ח דכיון דבעבד ואשה איכא שליחות בעל
וכורחיהו הוה אמניה דאין יכול לחזור לכיון דבה ליד השלים כאילו
בה^ב לידה דמי כיון שאין יכולים לעבד אבל קידושין דאין בע"כ פשיטא
דחוזר ומילתא דליתא בקדושין היינו דליתא כדמוס בקדושין וקשה
ליתני דעולא^ג להו ארבע אפי' רבנן^ד: **מצאת** ברוחי מותרת.
ואולם תאמר הלל גזרו על פתן דלרמתינן בפיקוק דרבי אליעזר (פ'
למ)^ה לפי שהיו מבטלין בנין בית המקדש בימי עורא^ו וקתני התם
מכאן אמר רבי אליעזר כל האוכל פת כותי כאילו אוכל בשר
חזיר ותניא נמי בפ"ק דחולין (נד ג.) גבי מין פתו פת כותי
ואור"ח דמייצא בעיסת ישראל שעשה כותי מזה ממנה^ז ואפי' אמאי
וינא^ח זה ידי חובה דילמא לאל שעמה לשם מצה דחשידי אבסי עור
וינא^ט ואל כנוז החיים לו דלוי לבוסים ואל אחרת שובל לגלס חב די

חובתו כמשמע בריש חולין (דף ד.ז.) קוטע ראשו של אחד מהן ונותן
 לו אכלו מותר לאכול משמיטתו: **וְאִם יִצְאָה בָּהּ יָדוֹ** חובתו. וזו
 האף זו קמתי ואשמעין דבקיאיין בשימור לשם מנה: **אִי תָנָה קָמָא**
אִפִּי שָׂאָר שְׁטִירוֹת גַּמִּי. אורי משמע דלמק"י מהניא כתיבה^{טו} לחודה
 אע"ג דלא אחזק מדלא קאמר את"ק אי דאחזק כו' כדקאמר
 ארשב"א וא"כ פשיטא ליה לנ"ס דמנה לא אחזק פירוש אי' ידוע
 אי' אחזק דאי מנה כתיבה ואחזק מנה ליה לש"ס דכתיבה לחודה
 מהניא לתנא קמא^{טז} וכן משמע בפרק קמא דחולין (דף ד.ז.) דמעיקרא
 מוקי פלוגתייהו בכתיבה ולא אחזק דלת"ק מהניא ולרשב"א לא מהניא
 ופריך האי כל מנהו שהחזיקו בה אם החזיקו בה מיצעי ליה משמע דלא
 יציע לן אי אחזקו בה מדקאמר אם אחזקו בה מיצעי ליה וקשה דלמאי
 דמסיק התם דאחזקו בלא כתיבה איכא בינייהו דלתנא קמא לא מהני
 לחודה מהי את"ע"ג דלא מהני לרשב"א דלמשמע הכא כ"ס דמהני חוקה
 נאח אי' להוכיח דלא מהני חוקה לחודה מכל מקום יש ללקדק מרשב"א
 סקנא דהתם מנה כתיבה והחזיקו בה והשתא יש להוכיח מתנא קמא
 לחודה מהניא הוה ליה למינקט שמיטה דליכא אלף חוקה לחודה
 אי' כתיבה ואחזקו ויש לומר מדלא מפרש בהדיא מנה כומי מותרת
 טעם הידוע לכל בלא שום פירוש ואם תאמר כיון דלתנא קמא
 בן גמליאל דפריך אי' אחזקו כו' דילמא כתיבה עדיפא דמהני אפי'
 חולין הוה ליה למימר אחזקו בלא כתיבה גמי איכא בינייהו מדלא
 קאמר

עין משפט
נר מצוה

נח א ב מ"י פ"ו מהל'
עצדים הל"ו סמג
עשין פז טוש"ע יו"ד ס'
רסז סע"י מז:

מוסף תוספות

[illegible]

פסקי רי"ד

כל גט שיש עליו עד
כתי פסול חזק מגיט
נשים ושחרורי עבדים
ומעשה ותיבואו לפני
ר"ג לכפר עותני גט
אשה הכשרי אצ"ל שהיו
עדיו עדי כותם פ'
כל שטר שחתום בו
גט כותי פסול שהכותם
הם חשודים להדיע עדות
שקר חזק מגיט וכו'
לקמן מפרש טעמא א"ר
אלעזר א"ל הכשרי בלב
אלא ע"א כותי בלבד
ונגזר דחמא ישראל לבטוח